

Fotó: Bodrogközi Szilárd

AngiAngiAngiAngi

Már hónapok óta a takarításon is veszekszünk. Én nem értem, hogy nem tudod a zoknijaidat a szennyestartóba, hanem csak mellé tenni, amikor pont ugyanannyi fáradságba telik mindkettő. Hogy a kávécsészéidet miért hagyod szanaszét a lakás különböző pontjain, ahol aztán persze eltűntethetetlen nyomot hagynak a barna karikák. Hogy miért nincs helye a laptopod töltőjének, amiben aztán éjjelenként, amikor kimegyek, gyakran majdnem hasra esek. Ezekre te meg folyton azzal vágsz vissza, hogy bizonyos napjain a hétnek, mindig rám tör a katonás- és makulátlan rend iránti igény, pedig egyébként én sem vagyok a tisztaság istennője.

– Nem, nem vagyok a tisztaság istennője, de másnak a rabszolgája sem! Ezt a lakást együtt vettük, ketten élünk benne, és pont olyan, mint a házasságunk! És neked eszed ágában sincs rendet rakni benne! – ordítottam legutóbb zokogva feléd.

De mától más terveim voltak, ezért nem szóltam és gondoltam, hogy emiatt te sem. Ahogy elmentél, azonnal nekiálltam. Még pizsamában. Minden indulat nélkül pakoltam el utánad a ragacos müzlis tálat, szedtem ki a lefolyóból a hajszálakat, terítettem ki a vizes törölközőt és raktam el a töltőn hagyott szakállnyírót, amit a fürdőszoba padlóján felejtettél.

A fürdőszobában a sok domesztosz-párától öt perc után majdnem elájultam, talán mert alig két órát aludtam az éjszaka. Pedig már éjfélre hazaértem. Azt mondtam neked, osztálytalálkozó voltam, és a könnyesre nevetéstől meg a meghatódástól van a festék szétkenődve a szemeim körül.

Bár még korántsem jártam a nagytakarítás végén, le kellett pihennem a rosszullet miatt. Amíg ültem az ágyunk szélén a sárga gumikesztyűben, koszosan és izzadtan, és próbáltam jobban lenni, azon tűnődtem, otthon-e ez. Ez a hetvenöt négyzetméter keret és objektum, amit én nem otthonnak, hanem csak lakásnak hívok, ha róla beszélek. Ez a lakásunk a maga tégláival, a még mindig felderítetlen sarkaival, a sokszor feleslegesnek tűnő tárgyaival és a bejárati küszöbvel, amin át behoztál a lagzink hajnalán. Ezzel az ággal a hálószobában, ami alatt olyan por gyűlt mostanra össze, hogy fél óráig kellett csak azzal szöszmötölnöm, hogy a sok ismeretlen kacatról – mint a frizbi, a szétszedett dohányzóasztal, a nyáron agyonhasznált ventilátor, a síbakancsod – gondosan leszedjem az összegyűlt, szürke, vattaszerű foltokat.

Az ágy alá ritkán nézünk, de nem a gyerekkori félelmek miatt. Nekünk nincsenek más démonjaink egymáson kívül. Hanem azért, mert te semmiképp nem nézel be olyan helyekre, ahol nincs keresnivalód. Felületesen vizsgálod meg, hogy mivel kell felületesen fog-

ANGIANGIANGI

lalkozni. Én azért néha. Például, amikor valami olyat keresek, aminek nincs saját helye. Itt laknak az ilyen dolgok is, meg azok is, amikre látszólag semmi szükség, éppen ezért nem is foglalkoztunk vele. Valószínűleg fáradtak voltunk már ahhoz, hogy a kedvenc túrórudis papírt kidobjuk, hogy a kifogyott fájdalomcsillapítós levelet kivigyük. Néha olyasmit is találok itt, amire valamikor úgy éreztem, nagy szükségem lett volna, de végül is megvoltam nélküle. Mint a pánaillatosítóm vagy a füldugóim. Mára már megszoktam a horkolásod.

Nem erősséged a házimunka, a takarítás. Ezt nem is szégyelled, mindig is felesleges időtöltésnek nyilvánítottad. Azért, ha megkérek, te is kiporszívózol. Néha kérés nélkül is. Ilyenkor régebben hátsó szándékot sejtettem, manapság azt, hogy próbálsz örömet okozni. Én magamért csinálom, meg azért, mert szereted, ha arra jöhetsz haza, hogy bátyaként áll a te asszonyod a konyhában, a lakás ragyog, a vacsora illatozik. Ilyen helyzetekben azt mondod, mindig is így képzelted el az életünket. Én meg csak így nem. De ezt nem beszéltük meg időben. Ma meg már beszélni sem tudunk róla. Talán azért, mert mindketten sejtjük, hogy nem érdemes. Én azonban eldöntöttem, hogy újra magunkat választom. Hogy ha nem is így képzeltem, ezt választottam. Téged választottalak.

Nem tudom, mennyi ideig tarthatott az elmélázás, és meddig tarthatott volna még, ha nem jön tőled egy esemes: „20 percen belül legyél *otthon!* Örülni fogsz!” Ennyit sem kellett várnom, mert néhány perc múlva szólt a kaputelefon.

– Jó napot! Angi vagyok, a takarítónő.

Én még a döbbenettől nem tértem magamhoz, mikor Angi már az újságpapírral a kezében állt a létrán és pucolta az ablakokat. Angi fent ragyogott az ablakon beáramló fényben, én lent kábultan megvilágosodva, hogy Angit az Isten küldte. Angi a házások védőszenkje, a házások védelmezője, akiben megtestesül, hogy te is és én is, mindketten amellett döntünk, megmentjük a házasságunkat.

Angi miatt, meg persze miattad, hogy te is éppen így és egyszerre döntöttél velem, szinte szárnyaltam. Míg Angi a rengeteg ablakot, üveget és tükröt pucolta, én lelkesen suvickoltam, sikáltam, poroltam minden mást. Amikor elfogyott az újságpapír, azt mondtam Anginak, nyugodtan válogasson az éjjeliszekrényben lévő papírok között. Oda csak én teszek be bármit is és én is veszem ki, tehát tudom, hogy nincs ott már semmire szükség, ami papírból van.

A vacsorát készítettem, mire Angi befejezte a takarítást. Nem kellett fizetnem neki, azt mondta, veled már elintézte. Csak egy pohár vizet kért, azt megitta és elköszönt. Így aztán persze, hogy meglepődtem, amikor egy perc múltán újra megszólalt a kaputelefon, amiben Angi hangját hallottam:

– Ablakpucolás közben a kezembe akadt egy papír, azt nem mertem felhasználni. Letettem az éjjeliszekrény tetejére.

Válaszolni sem tudtam, mert azonnal lerakta. Én pedig megterítettem és beraktam egy üveg pezsgőt a hűtőszekrénybe. Egy másikat kibontottam, töltöttem magamnak belőle és elővettem a közös képeinket. Azokat nézegettem és a pezsgőt iszogattam, amíg a vacsora elkészült. Kiválasztottam a legszebb fehérneműmet, hozzá egy elegáns, de egyszerű fekete alapon virágos ruhát, lezuhanyoztam, felöltöztem és kisminkeltem magam. Aztán, hogy valóban teljes legyen az ünnepi rend, még bementem a papírért, hogy azt is a helyére tegyem, vagy esetleg kidobjam. De aztán sem azzal, sem magammal nem tudtam mit kezdeni, mert a lap tetején ez állt: *Keresetlevél házassági bontóperben.* Pedig nekem eszembe sem jutott elválni, csak legalább egy helyet akartam rendbe tenni a lakásban, miután utoljára találkoztam a szeretőmmel és mielőtt újrakezdem veled. ■ ■ ■

Vákuum-aspiráció

– **M**enjen be a 37/b-be, vetkőzzön le és vegye fel a mütös ruhát! Ha készen van, bemehet a doktor úrhoz, hogy megvizsgálja. Meg sem hallom, hogy ez nekem szól, pedig látom, hogy engem néz, mert én is őt bámulom, de megmozdulni mégsem tudok, mert nem bízok benne. Csak azt érzékelem, hogy nő, és minden nő rajta és benne, amitől valaki az lehet: a combfix és a visszerek, a feltupírozott, vörösre festett haj, a púder és az olcsó parfümszag például. Ő is nő. Nő, meg lehet, hogy anya és biztosan valakinek a gyereke.

– Török Imola?! – kérdezi türelmetlenül, mire észbe kapok: ez az én nevem. Ez az én nevem a megszégyenítő helyzetekben, amit így már mindenki ismerhet a folyosón. Anyám pont ugyanígy szólított – a teljes nevemen –, mikor szidott, vagy mikor valami számára nehéz dologról kellett beszélnie velem.

Bólogatok, mire ő is. Az ismerős rossz érzés biztonságos ketrecembe csal – a 37/b-be –, de csak nagyon lassan. A lépteim nehezek, ólmosak. Mágnesként húzza vissza a talaj a lábaimat. Egyiket a másik után. Gyorsabban akarok haladni, mert úgy érzem, mindenki engem néz. A nők is nagy hassal, meg a férfiak, akik az ő kezüket fogják.

Átöltözöm, bemegek az orvoshoz, aki színlelt együttérzéssel néz rám, néhány másodpercig némán, hátha magamtól meggondolom a döntésemet. Aztán feladja, és mégis megszólal, fekdjek fel a vizsgálóágyra, a lábaimat helyezem fel és lazán nyissam szét őket. Ha nem mondaná, is pontosan tudnám, hogyan és mit kell csinálni. Gumikesztyűt húz, megvizsgál. A gél hideg, de jól esik, mert meglátom a monitoron az ultrahang képét, ami miatt forróság járja át a testemet, mintha lázas lennék. Ha nem fekdjnék, most biztosan elájulnék, annyira forog a szoba velem. Az orvos azt mondja, *minden rendben van*.

Előkészülünk a műtetre: betolnak, elaltatnak. Az utolsó kép, hogy valaki megsimogatja az arcom és mintha azt mondaná, nem lesz semmi baj. Aztán se kép, se hang.

Néhány óra múlva kábultan ébredek a szobámban a II-es számú női klinikán. Ismerem a helyet, harmadjára vagyok itt. Bár még sosem húztam ilyen sokáig az idejutást. Ez a 11. hét volt. Csak kevésen múlt, hogy más okból és mégis ugyanabból fekdjek ezen a helyen.

Bejön egy nővér, kérdezi, hogy minden rendben van-e, mert ha igen, már ma hazamehetek, ha van, aki értem jöjjön és vállalom a felelősséget. Azt válaszolom, hogy holnap menék. Ha lehet. – Lehet – válaszolja.

Ezen a harmadik védőnői tanácsadáson meg a családvédelmi szolgálatnál is ugyanazok a kérdések hangoztak el, mint az utóbbi két alkalmon. Végül a kérelem beadása után, a második tanácsadáson az előző orvosi és pszichiátriai leletek birtokában megállapítják, hogy mentális egészségügyi probléma miatt engedélyezik a küretet és pszichiáterhez küldenek újra. A gyógyszer meg a terápia miatt egy ideig ezért rendben is leszek. Ezt úgy értem, rendben vagyok, mert akarok gyereket. Hiszen az a nő, aki gyereket akar, teljesen rendben van. Néhányszor össze is jöhetett volna már – *rendben lenni*. De aztán mindig visszatér ugyanaz a gyerekkori emlék, amit mindannyiszor elmeséltem már a dilidokinak, aki azt mondta, ezzel kell kezdeni valamit. Legutóbb azt kérte, írjam le úgy, mint egy naplóbejegyzést. Itt van.

13 éves vagyok, 7. osztályos, okos, jó tanuló, kicsit visszahúzódo és életemben először szerelmes, Norbiba. Norbi nyolcadikos és nagyon jóképű.

Kittivel, a legjobb barátnőmmel ruhát cserélünk, szájfényt kenünk az ajkunkra és bicajjal megyünk ki a falunapra. Kakasos nyalókát veszünk, vattacukrot meg egy csomó gu-

micukrot. A vázon utaztatjuk magunkat és egymást, meg a csomagtartón. A hasam fáj, de Kittinek sem mondom, mert arra gondolok, vagy a nevetéstől, vagy a sok édességtől lehet.

Norbi szembejön mosolyogva, gumicukorral kínálok, ő meg kólával, este 7-kor kísér haza. A hasam továbbra is fáj, de biztos vagyok benne, hogy a sok édességtől, a nevetéstől meg a pillangóktól, amikről Kitti mesélt, mikor először csókolózott egy fiúval. Norbi a kapunkban megpuszítja a számat, ami cukorka ízű, az övé meg kóla.

Bemegegyek a kapun. Az ajtóban anya fogad erőltetett mosollyal. Én őszintén mosolygok vissza a sok cukor és a puszi miatt, és elmegyek vécére.

A bugyim csupa vér. Hirtelen nagyon megijedek és anyámért kiabálok, aki azonnal bejön hozzám. Anyám továbbra is erőltetetten mosolyog, jobbra-balra ingatja a fejét és közben halkán mondja: „*Török Imola, Török Imola!*”

Bár először megrémültem, tudom, mi ez, beszélünk már róla. Anyám különböző megnevezéseket és definíciókat használt rá a lehető legváltozatosabb módon, hogy biztosan megjegyezzem. Megjött a menzeszem, a mikulás, a havi baj, a piros betűs napok, a menstruációm, a virágzás, az asszonyok baja... és mostantól bármikor teherbe eshetek. „Bármikor!” – hangsúlyozza anyám. Valamiért nagyon szégyellem magam és arra kérem, ne mondja el senkinek, főleg ne apámnak. Bólint és továbbra is erőltetetten mosolyog.

Odaadja a megfelelő eszközöket, hogy tisztába tegyem magam: tiszta bugyit, egy betétet, amit megmutat, hogyan kell rendesen használni. Odaad még két fajtát, és hozzáteszi, hogy egyre kisebbet és vékonyabbat tegyek be, ahogy múlnak *a napok*. Azt mondja, van tampon is, de olyat csak azok a lányok használnak, akik már...

A véres fehérneműmet egy lavórba teszi, és hideg vizet enged rá, amit kétszer kicserél. Figyelmeztet, hogy ezentúl ezt mindig így kell, és kéri, ígérem meg, hogy vigyázok. Hogy gyerek... az nem lesz. Megígérem, mert anyámnak mindent megígérek, amit kér.

Mikor végre kimegy, én még mindig a vécén ülök, bámulom a lehúzott bugyimban a betétet. Arra gondolok, hogy ez Norbi, a puszi, a vér... és, hogy gyerek.

Közben a bukóra nyitott fürdőszoba ablakon keresztül hallom, ahogy anyám apámnak hangosan, de bizalmasan újságolja az udvaron a vért, Norbit meg a gyereket. Csak az egyiket kértem, hogy ne mondja el, mert a puszit magától értetődőnek hittem, a gyerek dolgot meg nem is érttem. Felhúztam az alsóneműmet, amiben már ott volt minden, amit most le kell írnom: hogy én nem akarok gyereket, se vért, de Norbit sem. Ez számomra azt jelentette, hogy én nem vagyok többé gyerek. Anyának lenni pedig talán azt, hogy árulóvá leszek, bár ekkor még fogalmam sem volt arról, hogy mi az a vákuum-aspiráció. ■ ■ ■

■ **Pásztor Andrea** 1990-ben született Budapesten, Üllőn nőtt fel. Szabad bölcsészetet és pedagógiát tanult. Jelenleg általános iskolában tanít alsó tagozaton. Verset és prózát ír.